

Labirintul fără ieșire al rebeliunii din 1888

26 mai 2008

Gili Cârstea

Biserica se găsește într-un labirint subteran, căutând o ieșire. Problema este că acel labirint nu are nicio ieșire. Dacă va exista vreodată o ieșire, aceasta va trebui să fie creată, nu căutată, iar tragedia este că producerea ei nici măcar nu se mai află în mâna lui Dumnezeu.

Chiar atât de gravă este situația? Da. Chiar atât de gravă.

Trecerea judecării de cercetare de la cei morți la cei vii, imediat după 1844, nu era o chestiune de planificare cerească. Ea depindea de dispoziția poporului lui Dumnezeu de a face pasul „dincolo de perdea” împreună cu Hristos, ca nunta să poată avea loc. Dar „logodnica” nu putea fi obligată să facă pasul decisiv, nici nu putea fi amenințată sau manipulată. Era o opțiune ce ținea de maturitate, de o mai profundă înțelegere a planurilor și scopurilor lui Dumnezeu, de o participare alături de El în ultima ședință a procesului în care guvernarea divină trebuie să răspundă acuzațiilor extrem de grave ale pârâșilor ei.

Pentru un astfel de scop cerul a trimis „o foarte prețioasă solie” prin care Răscumpărătorul era prezentat „mai proeminent” în fața lumii. Primită, acea lumină conducea biserica la maturitatea cerută de o astfel de criză majoră. În ea erau ascunse detaliile noului legământ, ale zilei ispășirii, ale părtășiei la care ne cheamă Hristos de milenii. Scopul ei era pregătirea unui popor special prin care Numele lui Dumnezeu să poată fi onorat sub ochii oamenilor. Harul nu poate fi alungat de pe pământ, și astfel operațiunea iubitoare a Duhului nu se poate încheia decât atunci când omenirea a ales, în cunoștință de cauză, de partea cui dorește să se așeze în acest conflict.

În 1888, logodnica lui Hristos a fost onorată cu lumină specială despre neprihănirea lui Hristos, modul în care a păzit El legea, și despre idealul înalt pus în fața fiecărui suflet, acela de a fi o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Hristos era așezat înaintea bisericii ca Model și Exemplu. Faza mijlocirii și a înlocuirii se încheiase, iar biserica era invitată dincolo de perdea, la o nouă și unică experiență în istoria mântuirii, în care cele două naturi, umană și divină, se unesc.

Dar biserica s-a opus luminii, a batjocorit pe soli și a decis să rămână mai departe la umbra mijlocirii, contând pe îndreptățire ca și când nu știa nimic despre

începerea curățirii sanctuarului, în 1844. „Unul câte unul” ei s-au întors la tronul de pe care Satana sufla lumină și putere despre îndreptățirea prin credință.

Timpul a dovedit că nici chiar Bunul Dumnezeu nu mai poate face nimic în această situație. Labirintul în care ne găsim nu are ieșire. Ea va trebui creată, produsă de biserica rămășiței, și depinde total de primirea soliei neprihănirii lui Hristos și de adâncă pocăință generată de recunoașterea faptului că Duhul lui Dumnezeu a fost batjocorit la Minneapolis chiar de străjerii de pe zidurile Sionului.

Doar astfel se poate explica eșecul lamentabil de a ieși din acest labirint, deși fiecare generație a conducătorilor noștri a făcut tot ce putea spre a scoate biserica la lumină. Așa se explică de ce proiecte majore, precum Operațiunea Ploaie Globală, nu reușesc să ne scoată din labirintul laodicean. Deși poporul s-a arătat dispus la rugăciune și pocăință sistematică, deși conducerea bisericii a sprijinit, deschis sau tacit, proiectul, ploaia nu a venit și nici marea strigare nu a răsunat. Organizatorul ei, deși își declara credința în solia 1888, nu a făcut niciun gest de reconciliere cu cerul pentru rebeliunea din 1888, și nici nu a spus bisericii că pocăința pe care o așteaptă Dumnezeu are de-a face cu refuzul luminii de la Minneapolis. Din contră, a insistat aproape obsedant că păcatele de mărturisit au de-a face cu DVD-uri proaste, reviste porno, inele, farduri și măgele, blugi scurți în talie și alte asemenea nimicuri, oricât de reprobabile ar fi ele.

La Minneapolis a avut loc o rebeliune, o trădare oficială a intereselor cerului, iar estimarea nu aparține vreunui om, ca să ne permitem îndoieli sau rezerve. Declarația este a unui mesager ceresc, trimis special pentru a explica ce se întâmplă la acea sesiune:

“Când am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a venit lângă mine și a spus: ‘Nu este bine așa; Dumnezeu are o lucrare pentru tine. Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram. Eu te-am așezat într-o poziție potrivită, pe care cei ce nu sunt în lumină nu o vor înțelege; ei nu vor accepta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu. Ei au tratat cu batjocură cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata; și dacă ei nu se vor pocăi de păcatul lor – această nesfințită aroganță care Îl insultă pe Duhul lui Dumnezeu – vor păși în întuneric. Dacă nu se pocăiesc, spre a putea fi convertiți, și astfel să-i pot vindeca, Eu voi lua sfeșnicul de la locul lui” (The EGW 1888 Materials, 1063).

Nu ne permitem să punem la îndoială evaluarea funestă a îngerului lui Dumnezeu. Poporul nostru a repetat acolo revolta lui Core, Datan și Abiram, adică a întors spatele călăuzirii divine, preferând opinia și deciziile „frunțașilor adunării poporului,” dintre cei „chemați la sfat,” toți „oameni cu nume” în Israel (Numeri 16:1-2).

Nu există absolut nicio dovadă, în toți acești 120 de ani de la rebeliune, că poporul nostru a făcut gestul obligatoriu al împăcării cu Hristos. Nesfințita

aroganță „care Îl insultă pe Duhul lui Dumnezeu” nu a luat sfârșit, și așa se face că biserica „a pășit în întuneric,” adică a intrat în labirintul fără ieșire al teologiei populare. Îngerul specifică faptul că s-a ajuns la această situație deoarece oamenii noștri cu nume, frunțașii adunării, au disprețuit solia și solii pe care Dumnezeu i-a trimis cu lumină despre solia neprihănirii lui Hristos, și astfel Satana „le-a orbit ochii, și le-a pervertit judecata.”

Nu există ieșire din acest labirint, și de aceea ea nu trebuie căutată, experimentând tot felul de tehnici pe spatele poporului. Ieșirea trebuie creată, lăsând lumina să ajungă la popor, ca el să înțeleagă că a străpuns pe Singurul lui născut (Zah 12:10).

Domnul vorbește lui Zaharia în același limbaj. Când poporul va înțelege pe cine a străpuns, nu se spune că atunci ei vor descoperi un izvor pentru păcat și necurăție. Expresia este: „În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor, pentru păcat și necurăție” (Zah 13:1).

„Se va deschide,” adică va fi creat, va fi produs, deoarece au înțeles și și-au asumat răspunderea pentru uciderea singurului lor Fiu, gest criminal prin care s-au așezat în rebeliune deschisă cu cerul.

Aceste versete din Zaharia vorbesc despre noi, despre vremea noastră, deoarece, este evident, „ei” nu au împlinit această profeție, iar „sfeșnicul” lor a fost luat din locul lui. Via a fost dată altora, și a trecut succesiv prin multe mâini, ajungând până la noi. Bisericii Adventiste și nu altora spunea îngerul în 1888 că sfeșnicul va fi luat de la locul lui dacă nu se produce pocăința colectivă, obștească, prin recunoașterea faptului că la acea dată am intrat în rebeliune deschisă cu cerul.

Cât mai suntem dispuși să îngropăm pe copiii noștri prin catacombele necredinței și rebeliunii, bâjbâind ca niște orbi după o ieșire care nu există?

Cât timp mai sfidăm evaluarea cerului, că în 1888 am intrat în rebeliune deschisă cu cerul, și că atunci am fost declarați „nedemni de încredere când sunt în joc interese majore?”

Cât timp ne mai prefacem că nu noi am străpuns pe Hristos în 1888, încercând să ștergem urmele istorice ale acelei tragedii, în loc să ne pocăim spre a fi vindecați?

Pentru a ieși din acest labirint este nevoie de o doză de bravură de care, până acum, doar Moise, Daniel și Hristos au dat dovadă. Acum oferta este înaintea acestei generații.

Cine va fi sufletul curajos care să iasă înaintea poporului cu rugăciunea lui Daniel, confruntând astfel pe îngerul bisericii Laodicea cu apelul Martorului Credincios?

Pentru moment, poziția de cel mai proeminent pastor adventist al tuturor timpurilor rămâne vacantă, liderii noștri preferând aprobarea lumii decât împăcarea cu Hristos.

În timp ce biserica se învâртеște bezmetică prin labirintul fără ieșire în care ne-a aruncat rebeliunea din 1888, îngerul bisericii este preocupat de creșterea numerică a bisericii și calitatea vieții, ferindu-și ochii de lumina strălucitoare a Soarelui neprihănirii, sperând în același timp că va păstra sfeșnicul la locul lui și se va bucura de binecuvântările viei peste care stăpânește.
